

Dekorerede stenar

Ett antal äldre VOK-karlar höll på att rita orienteringskarta i Anga. Det var ont om detaljer i terrängen förutom stenar av mindre format. Då föddes den ljusa idén att måla en vit punkt på de stenar som fanns med på den nya kartan. Anders Dahlín ansåg att det skulle vara 4 punkter på stenen medan andra tyckte det räckte med en. Det var mycket jobb men ingen större succé.

I samband med stenmålningen i Anga regnade det, vilket dock inte hindrade VOK-karlarna att jobba. Bengt Söderlund hade lånat Kronans utmärkta svarta regnrock. Efter några timmar var den mest vitfläckig, vilket fick Bengt att utbrista "ALDRIG MER SKALL JAG MÅLA STENAR".

En klassisk historia

VOK hade sökt pengar vid Nathorststiftelsen för ett projekt vid VOK-stugan. Svaret dröjde länge. Bengt Söderlund hade lite tid över på en tjänsteresa till Stockholm så han gick upp till stiftelsens expedition. En näbbig kvinna tog emot och svarade att VOK:s ansökan fanns, men att den låg längst ned i den digra mappen. Mappen låg på skrivbordet och Bengt gick resolut fram och vände på mappen. "Nu ligger den på första plats" sa han och sedan gick han. Det dröjde faktiskt inte så länge förrän VOK fick bidraget.

Lavapropp

I samband med att dammen intill VOK - stugan byggdes hittades en stor sten vilken Anders Dahlín bedömde vara en Lavapropp. (en sten som flyger iväg innan ett vulkanutbrott) Stenen är nu uppställd vid VOK-stugans entré.

Stavningsbekymmer

Sven Nilsson bytte namn till släktnamnet Leveau i början av 80-talet. Uno Jonsson var ordförande och jag var sekreterare. Uno var bekymrad för hur vi skulle komma ihåg att stava namnet rätt. Vid den tiden upprättade vi Arbetsutskott (AU). Uno kom då på den smarta idén att om vi tänkte LEVE AU så hade vi plötsligt Sven Leveaus rättstavade namn! Nisse Hallgren sekreterare

En annan klassiker

Det var på ett stafett-DM på 60-talet. Startmännen stod uppställda i bredd färdiga för den gemensamma starten. Bengt Söderlund fanns med bland dem som sprang första sträckan. När startskottet gick rusade alla iväg i

näsans riktning. Kvar stod Bengt ett ögonblick innan han vände på klacken och sprang åt motsatt håll. Efter en stund kom klungan tillbakarusande i den rätta riktningen, men då hade Bengt fått ett försprång som förhoppningsvis räckte för att ge VOK-lagets andreman ett bra utgångsläge!

Skogens målarmästare

Vi hade hela dagen röjt i VOK:s skidspår, och när vi åkte hem i skymningen fortsatte Folke Magnusson, "Mankan" ut i skogen, iklädd skitig kronans grötrock och Koreamössa på trekvart, med en färgpyts för att måla spårmärkningen. I mörkret mötte han en patrull värnpliktiga från A7 som förskräckta stannade och stirrade. *"Vad glör ni på? Vet ni inte att det är jag som målar barren gröna?"* var hans kommentar.

Nattlig kreativitet

Det var en nattorientering i Hejdeby. Efter en tids löpning i skogen var det en kontroll som ställde till problem. En klunga bildades och alla letade med sina lampor efter den lilla kontrollampan. Plötsligt fick "Mankan" syn på den. Hur skulle han nu göra för att inte leda in de andra?

"Jävlar," skrek "Mankan" och ramlade i en grop. Klungan for vidare i sitt sökande och Mankan reste sig utom synhåll och stämplade. Nu hade han fått ett bra försprång tack vare sin ovanliga kreativitet!

Löpartalangen Anders

"1940 sprang jag mitt livs första SM, vilket jag aldrig glömmer. Tävlingen gick i trakten av Karlskoga. På vägar och stigar passerade jag, löpstark som jag var, mina konkurrenter som om de vore telefonstolpar, men ute i terrängen (blockterräng) slog jag stortårna blodiga. Jag sprang nämligen i dåtidens blå gymnastikskor! Jag fullföljde som 98:e av 150, men det var inte mer. Båda stortånaglarna stod rätt upp. Varje pulsslåg var rena tortyren! I en vecka låg jag nagellös på "sjukan" på Karlbergs slott".

Anders Dahlin, ordförande i VOK på 1950 och 1960-talet.

Orienteringsskärmar med kullager

"Sekretariatet bestod bland annat av våra fruar, som inte bara fick sköta marktjänsten, utan mestadels aktivt deltog till lyckade arrangemang. Min hustru Lena sydde själv de rödvita kontrollskärmarna som jag försåg med kullager för att de flata skärmarna skulle snurra och synas åt alla håll. Resultatstegen hade jag tillverkat hemma av ribbor, skruvöglor och dito krokar. Allt kunde prydligt förvaras i en resväska."

Anders Dahlin, ordförande i VOK på 1950 och 1960-talet

Pinnminne

Jag skulle starta på Hössträffen i Othem. Det kändes pirrigt! Som vanligt tog jag en sväng ut i blåbärsriset för att kissa de sista dropparna. När det var min tur att starta hittade jag inte min "pinne" som jag skulle stämpla med. Förvirring. Låg den bland blåbärsriset? Jag hade ju den med mig. Ingen "pinne." Efter att ha lånat en ersättning för jag förvirrad ut på min bana, lätt störd.

Hur det gick minns jag inte, men när jag skulle duscha efter tävlingen hittade jag "pinnen" i trosorna! Där hade den legat hela tiden!

VOK 18323

Överraskande fråga

Det var 5-dagarsorientering på Gotland 1977. Ute i skogen satt det kontrollanter för att rapportera löparnas mellantider till speakern i målet. Alldeles i slutet av tävlingen kom en lätt förvirrad, nummerlapps försedd löpare framrusande till radiokontrollanterna i skogen. Andfådd och svettig stötte han fram: "Har ni sett mig här förut?"

Skidspårning

År 1968 blev elljusspåret färdigt för provåkning, men inte förrän i augusti 1976 fattades ett beslut om inköp av snöscooter, spårmaskin och sladd. Innan dess hade man spårat "för fot". Tre man åkte före och plattade till med sina skidor och en fjärde kom efter och lade själva spåret!

Ur Svettbladets Jubileumsnummer 2005

Dagen då jag nästan dog

Tiden står lika stilla som luften som börjat dallra av värmen över den torra åkern. Vi håller sakta på att dö. Funktionärer springer kors och tvärs och lastar resterna av målfällor och delar av ett speakertorn. Klingande ljud av burens byggnadsställning och doften av varmfuktig presenning överröstar alla andra sinnen. Ungdomens tiomila i Skövde är avgjord sedan fyra timmar tillbaka och jag och Jocke Ahrling ligger tysta i en hög med packning mitt i funktionärsarbetet. Resten av gotlandslagen har tagit sin tillflykt från solen till något ställe där tiden inte står still. Så här ska vi ligga och vakta packning fem timmar till, då bussen ska komma och ta oss till båten som går 23:55. Mitt huvud kladdar fast i fuskskinnsplasten på en orange VOK-väska. Vi fördriver evigheten i solen med att bränna in våra namn i plasten med hjälp av förstöringsglaset på en kompass. Internet är inte uppfunnet, mobiler finns men bara utan display och ingen av oss vet ännu vad "obegränsad surf" är. Vi kommer dock att överleva, vi har ju en

vattendunk. Jocke har massor av "Västerhejdebagarns favoritlimpa" och en jättestor tub med "Kavlis Smörgåspickles." Tack Jocke, för att du räddade mitt liv.

Erik Fransson

Ett nät av spår

Under de snörika vintrarna på 80-talet var det många glada amatörer som letade sig ut i skidspåren mellan Svaide-stugan och VOK-stugan.

En sen eftermiddag kom en frusen skidåkare in i VOK-stugan och förtvivlat undrade varför hans bil inte stod på parkeringen där han hade lämnat den för några timmar sedan.

Det visade sig att han hade förirrat sig till fel stuga! Bilen stod parkerad vid Svaidestugan! Naturligtvis fick han bilskjuts tillbaka av en vänlig VOK-are!

"Jag brukar ta fram skidorna och damma av dem på undersidan en gång om året!"

Okänd

Balsam för VOK-are

Numera kan alla sniffa sig till var en VOK-are befinner sig. Det balsamschampo/ duschtvål, som många VOK-are använder sig av, lämnar efter sig doftspår av det angenäma slaget

Tänk om alla VOK-are tvålade in sig innan budkavlen! Då skulle alla med samma bana, kunna följa doftspåren, även genom de värsta Kräklingbodjungler...

Ur Svettbladets Jubileumsnummer 2005

Stenkorsets på Ölbäcks naturreservat

"Omkring 600 steg norr om mils stocken på Endre väg från Wisby vid gamla landsvägen – innan Landshöftingen **Friherre CO von Segebaden** byggde de nya landsvägarne på Gotland – står ett vackert och välhugget stenkors upprest, 4 alnar högt, 5 tums tjockt, samt 1 aln 13/4 tums tvärt öfver korset: nedanför själva korset står i en inhuggen 4-kantig ruta en kalk med hostian inhuggen.

En präst (**Herr Jurgen**, slagen af en örn 1336) säges der kommit ridande vägen fram och haft en liten hund med sig: en Örn som svävade der öfver skogen skulle då slå ner efter hunden, och träffade så Prästen, som blef död på stället; men hund och häst bergade. Derfor står ännu det lutande korset der med kalken och hostian med korstecknet”.

Ur ” Svenska sagor och sägner”, upptecknade av P-A Säve.

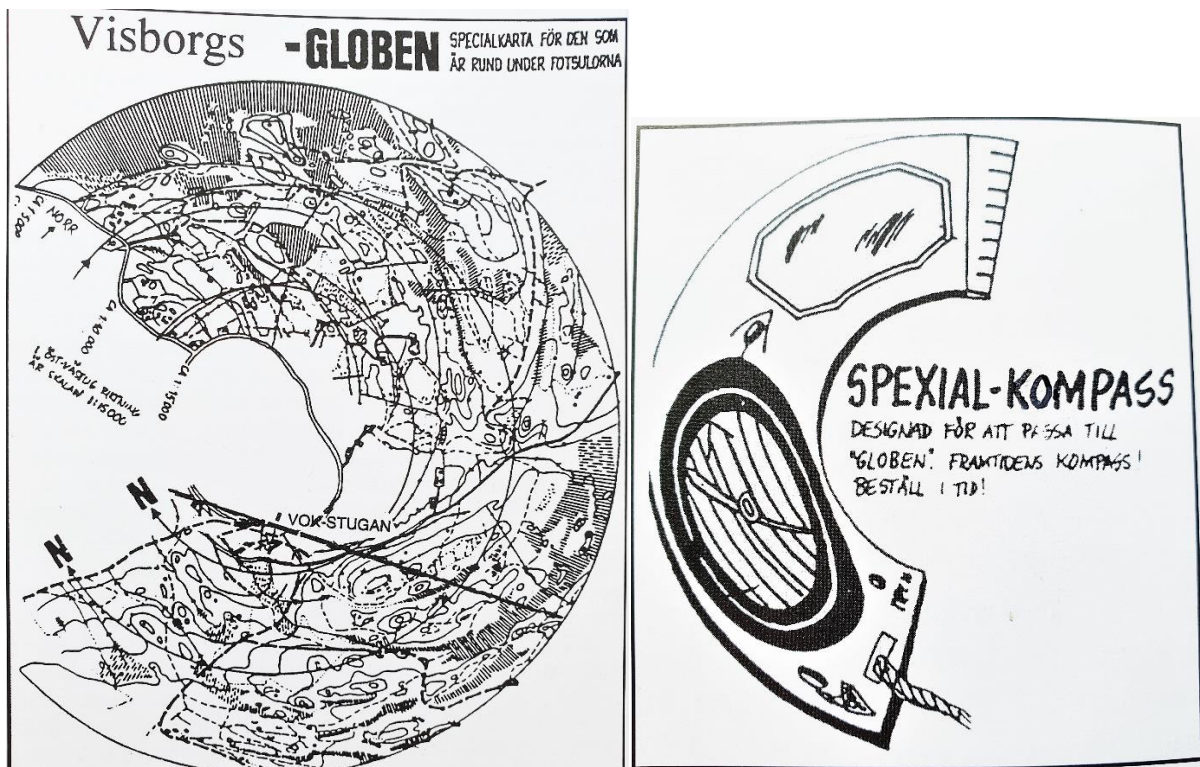
Fisketävling

En gång anordnade Anders Dahlin och Lennart Nyström en fisketävling i väten intill VOK-stugan. Väten får sitt vatten från en bäck som rinner genom området. För att det skulle bli någon tävling, släppte de båda männen i ett antal idar i vattnet. Tyvärr blev det en riktig flopp! Ingen av de tävlande fick något napp och inte har någon, sedan den dagen, sett till någon id!

Däremot har det hänt att någon enstaka laxöring har förrirat sig upp i bäcken, men då har det varit en särdeles regnig vår!

Visborgsgloben med kompass

Orientering kräver både kreativitet och problemlösning Under åren som gått har dessa egenskaper funnits hos många i VOK. Den finurlige Sven Larsson funderade på 70-talet kring en speciell karta och kompass.

Hjälp i skogen

En liten åttaårig pojke var ute och sprang orientering på en 3 - dagarstävling på Gotland. Han blev lite osäker på var han befann sig, men såg en äldre kvinna som han kunde fråga om vägen. Hon råkade vara engelsktalande men kunde peka på kartan så att pojken förstod. När de skulle skiljas åt tänkte pojken att han borde tacka henne för hjälpen. Han sökte efter de rätta orden och fick till sist fram: "Can you speak english?"

Orientering är det mest svettiga sättet att hitta tillbaka till ett ställe som man aldrig hade behövt lämna!

Okänd

Skolös men inte rådlös

Den mest regniga, leriga och äventyrsfyllda tävlingen jag har varit på, är 25-manna 2017. Jag var 14 år och väldigt taggad där jag stod i växlingsfällan och väntade på att min VOK-kompis skulle komma och växla över. Runt mig strilade regnet ner och det var kladdigt och lerigt på tävlingsplatsen.

Äntligen kom jag iväg och orienteringen började bra. Till fjärde kontrollen fanns det två vägval. Det ena var en stig runt och det andra, rakt på, genom ett tätt och lite sankt område. I min iver valde jag förstås det senare. Plötsligt befann jag mig bland nedfallna träd, surhål och små bäckar. Ena foten sjönk ner i ett lerigt hål och när jag skulle dra upp den fanns där ingen sko på foten! När jag insåg vad som hänt fick jag panik. Vad skulle jag göra? Jag ville inte svika laget så jag la mig på alla fyra och började leta i leran efter skon! Ingen sko – skulle jag bryta eller springa resten av tävlingen med bara en sko?

Där och då fanns det bara ett val för mig: Att springa de resterande två kilometrarna, ta de sju kontrollerna och fullfölja ända in i mål! Med en skoförsedd fot och en utan tyckte jag att det tog oändlig tid, men gissa om jag blev väl mottagen av lagledare och kamrater! Alla ville veta vad som hade hänt och jag fick berätta om mitt äventyr gång på gång!

Adam Österdahl

Livelox

Kul att kunna se hur man har irrat omkring i skogen tänker jag. Jag laddar ner livelox-appen och tar med mobilen på träningen. Men jag har ju ingen ficka på byxorna! Vad göra? Jag får väl ha den i min BH då!

Någon dag senare fungerar inte mobilen. Tar mig till butiken, som skickar den på service. Efter några dagar får jag beskedet att det är fukt i den. "Men jag har aldrig haft den ute i regn!" säger jag. "Jo men se här, det är ju saltkristaller i den," säger killen i butiken och visar en bild på min öppnade mobil!

Lena Nyström

Inte bara kontroller i skogen

Att inte vara fokuserad och hålla kartan upp och ner är inte en bra kombination. Men denna dag var det just det som hände, som tur var! På nyårsafton 2016 sprang jag och Albin Lindh tillsammans vid den sedvanliga orienteringen vid Svaidestugan. Efter en onödig bom kom vi in i ett tätt område där vi plötsligt upptäckte ett instrument, en bas! Vi blev väldigt förvånade och tänkte att det måste vara en tjuvgömma. Jo då – alldeles bredvid låg också en väldigt fin gitarr i trä.

Det såg nog lite konstigt ut när vi kom springande mot mål med var sitt instrument i handen. Albins mamma filmade oss och filmen lades senare ut på Facebook. Dagen efter hade filmen upptäckts av en musiker i Visby, som några år tidigare hade fått fem gitarrer stulna. Den fina gitarren var hans drömgitarr, den hade han ägt i 42 år. Vi tre åkte ut till skogen igen för att leta och då hittade vi ytterligare två gitarrer! Gissa om ägaren blev glad!

Att hitta kontroller i skogen är toppen, men att hitta gitarrer är nog snäppet bättre!

Adam Österdahl

Barackflyttningen

Torbjörn S, Nisse H och Eddy Ö med flera

Ett roligt minne för oss som var med, var barackflyttningen 1978. VOK hade fått en barack i Barlingbo av försvaret. Vi skulle själva ombesörja flytten till VOK-stugan. Vi hade kontakter med Leif Pettersson, som då var anställd vid SKANSKA, och han lovade hjälpa oss med vägtransporten samt lån av passande järnbalkar att ställa byggnaden på. Balkarna var av modell STÖRRE och vi fick lov att med handverktyg göra

öppningar under byggnaden för att sedan med spel dra in balkarna. Sedan kunde vi med hjälp av försvarets domkrafter lyfta allt med byggnaden på. Därefter kom Leif med två midjestyrd lastmaskiner och drog alltsammans mellan Barlingbo och VOK-stugan. Med spel och domkrafter drog vi byggnaden till den plats där den står idag. "Baracken" gör nu tjänst som skidbod!

Sådana jobb tycker grabbar om!

Sensation trots missad färja

När damernas 10 mila skulle avgöras vid Rosersbergs Slott 2008 kom VOK:s damlag resande från två håll, dels åkte Linnea och Jennie med bil från Linköping (där de båda pluggade) och dels kom ett gäng från Gotland, inkluderande Lena och Aina som skulle vara ledare för laget. Och som så många andra gånger gick saker inte riktigt spikrakt när dessa mammor var i farten...

På grund av att en lastbil blockerade vägen i innerstan blev gotlandsgänget

försenat. Mammorna och VOK-tjejerna missade färjan till Nynäshamn. I paniken som uppstod hade de istället fått hoppa på färjan till Oskarshamn och köra de extra 35 milen för att komma till Stockholm. Som tur var låg starten för damstafetten på eftermiddagen och det var Linnea, som var där i god tid, som skulle springa förstasträckan. Men andrasträckslöparen Emma och den anmälda Sportident-pinnen fanns i bilen på väg mot tävlingen...

Linnea hann värma upp och starta på förstasträckan utan att veta om andrasträckslöparen fanns på plats. Men hon lät sig inte bekommas, och med en annalkande formtopp kunde hon hänga med långt fram i förstaklungan. Döm av mammornas och resterande lagets förvåning, när de anlände till tävlingsarenan och fick höra att VOKs lag låg med i täten av tävlingen!

Det höll sig ändå in på upploppet, där Linnea kunde spurta in som segrare på förstasträckan, och speakern pratade sig varm om denna uppstickare från Gotland. Tänk om han känt till omständigheterna! Vid växelplanket fanns Emma lyckligtvis på plats, så nog kunde vi skicka ut en löpare på andrasträckan och sedan fullfölja tävlingen som ett helt lag.

Linnea Gustafsson

Det rätta vägvalet

Jag minns när vi satt i minibussen hem från SM-tävlingar i Örnsköldsvik den 22 augusti 2004. Det var på den tiden då man arrangerade SM-veckan, med långdistans kval, final, natt, kortdistans kval, final och budkavle-SM inom en och samma vecka. Vi var ett litet gäng juniorer som spenderat hela veckan uppe i Ångermanland tillsammans med vår tappre ledare Rolf Malmros. Förutom att ha tävlat med blandade resultat, hade vi spelat kort, varit på grottäventyr och lagat mat tillsammans i 'Stallet', som den charmigt ombyggda ladan som vi hyrde kallades. Och så hade vi tittat på OS i Athen såklart, som lyckligtvis sammanföll med denna vecka. När vi var på väg i minibussen mot Nynäshamn på söndagskvällen skulle den förväntansladdade höjdhoppstävlingen avgöras. Med en Stefan Holm i superform, men med vissa svårigheter att få hoppet att sitta. Det var gastkramande att följa tävlingen via bussens radio.

Plötsligt bröts radiosändningen av den lokala trafikinformation som meddelade att en trafikolycka ägt rum längre fram på samma väg som vi befann oss. Framkomligheten på platsen var svår. Vi visste att vi inte kunde stå stilla alltför länge om vi skulle hinna till färjan i tid... Med hjälp av någon papperskarta (på den här tiden hade telefonerna inga 'inbyggda' kartor!) och resonemang i bussen kom vi fram till att vi kunde chansa på att ta en avtagsväg en liten bit längre fram och förhoppningsvis kunna undvika olycksplatsen, men det var lite oklart eftersom vi inte exakt var olyckan ägt rum. Vi körde in på den lilla vägen, hoppas på det bästa och försökte åter fokusera på tävlingen. Stefan Holm låg i underläge och spänningen var enorm. Strax bröts radiosändningen igen.

Trafikinformation meddelade att det fortfarande var stopp på olycksplatsen, men att man kunde ta en väg runt - och angav just den väg som vi just tagit in på! Jubel i bussen!

Tillbaka till höjdhoppfinalen där Stefan Holm först flög över 2.34 och sen även 2.36 i första försöket. Jubel i bussen igen! Sen kunde vi bara andäktigt tillsammans med Stefan och resten av idrottssverige invänta att de övriga hopparna rev ut sig en efter en och OS-guldet var bärgat. Vilken avslutning på en av våra många resor tillsammans!

Linnea Gustafsson